

Arrest

nr. 113 254 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 december 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 21 december 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 april 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Kayts, gelegen in het district Jaffna. U bent in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. Tijdens de jaren 1990 diende u uw woonplaats verschillende keren te verlaten omwille van de oorlog. In 2004 verlieten u en uw familie andermaal Kayts. Dit gebeurde op aanraden van het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam; ook wel Tamiltijgers genoemd). Zij waarschuwden jullie dat de oorlog opnieuw zou herbeginnen en adviseerden jullie naar de Vanni (toen onder LTTE controle) te trekken. Jullie begaven zich toen naar Nachchikkuda, waar jullie al eerder van 1995 tot 1997 verbleven. Het bleek uiteindelijk een listig plan van de Tijgers om jullie naar de Vanni te lokken. Hierna konden jullie niet meer terugkeren naar Jaffna. Reeds in 2005 probeerde het LTTE u in te lijven. Naderdhand in 2006 begonnen ze teven onder dwang mensen in te lijven. Uw ouders verzetten zich hiertegen, maar ergens in 2006 werd uw jongere zus Rajika toen ze water ging halen opgepakt en gedwongen ingelijfd door het LTTE. Haar Tijgernaam luidde Tamilini. In 2007 barstte de oorlog dan toch opnieuw los. Velen vluchtten hierop tegen de wil van het LTTE uit de Vanni, naar regeringsgebied. Uit angst dat het LTTE u alsnog zou inlijven, vluchtte u toen ook uit de Vanni. In 26 november 2007 vluchtte u via de zee naar Mannar. Uw ouders probeerden toen ook met een andere boot te vluchten maar werden onderschept door de Tijgers. Dit en de dood van uw zus Rajika werd u door uw moeder telefonisch meegedeeld net na uw aankomst in Mannar. Het lichaam van uw zus werd namelijk door de Tijgers naar uw huis gebracht. Hierna was het contact met uw naaste familie verbroken. Vanuit Mannar vluchtte u op 5 december 2007 verder naar India. Daar was u tot uw terugkeer naar Sri Lanka in maart 2011 woonachtig in Kanathur. U beschikt er over een soort verblijfsdocument of -visum uitgereikt door de politie. In maart 2011 besliste u terug te keren naar Sri Lanka. U had immers vernomen dat er geen problemen meer waren in Sri Lanka. Daarnaast wou u ook uw familie in Sri Lanka terugvinden. U ontving van de Indiase autoriteiten een 'exit'document dat u toeliet terug te keren naar Sri Lanka. Op 5 maart 2011 nam u vanuit India het vliegtuig naar Sri Lanka. U vestigde zich in Colombo. Op 8 maart 2011 werd u door de politie in Colombo op straat tegengehouden. U was dat ogenblik op weg naar het politiekantoor om zich daar te melden voor registratie. U werd meegenomen naar het politiekantoor van Kotahena. Daar werd u verhoord over uw verblijf in India en de wijze waarop u naar India was vertrokken. Ze beschouwden u als een Tamiltijger. Ze beschuldigden u ervan bij het begin van de oorlog naar India te zijn vertrokken om spullen voor de Tijgers te gaan halen. U ontkende dit alles. Eén week werd u vastgehouden. Hierna werd u vrijgelaten. U leefde hierna een teruggetrokken bestaan in Colombo. Van uw familie slaagde u er enkel in in contact te komen met uw zus in Jaffna. Het lot van de rest van uw familie bleef u toen nog onbekend. Op 18 december 2012 verliet u Sri Lanka en vloog u, in het bezit van een (ver)vals(t) Sri Lankaans paspoort, naar Italië. Van daaruit reisde u via Frankrijk verder naar België. Op 20 december 2012 kwam u in België aan en de volgende dag diende u hier een asielaanvraag in. Een week geleden slaagde u erin telefonisch contact te hebben met uw moeder in Sri Lanka. Eergisteren vernam u dan dat uw moeder drie dagen gelden opgenomen werd in het zeikenhuis van Uruthirapuram (Kilinochchi) en daar vervolgens aan een hartaanval is overleden. Tijdens dit recent herstelde contact met uw familie in Sri Lanka, vernam u dat uw familie de oorlog had overleefd en dat uw vader, twee jongere zussen en jongere broer nu in Uruthirapuram verblijven. Na de oorlog waren ze eerst terecht gekomen in Vavuniya. U vernam tevens dat uw jongere broer V.(...) zich na het ovelrijden van uw zus R.(...) aansloot bij het LTTE en dat hij op dit ogenblik voor zijn LTTE-deelname in detentie vastzit. U vreest bij terugkeer naar Sri Lanka voor uw leven. U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande uw identiteit. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert om zijn identiteit aan te tonen, onder meer met documenten. U gaf tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal aan uw identiteitskaart voor uw vertrek uit Sri Lanka aan de mensensmokkelaar in Colombo te hebben afgegeven, maar verklaarde daarnaast tevens dat uw identiteitsdocumenten (oa geboorteakte en identiteitskaart) door uw vader werden opgevraagd en binnenkort naar u in België zouden worden opgestuurd (CGVS, p. 4 en 5). Ofschoon het belang van dergelijke documenten u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk werd gemaakt en u alsnog in de mogelijkheid werd gesteld om dergelijke stukken binnen een periode van drie weken op de zetel van het Commissariaat-generaal neer te leggen, gebeurde dit tot op heden niet (CGVS, p. 4 en 5). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot het door u voorgehouden verblijf in de Vanni in de periode 2004 tot 2007 de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf toen in de Vanni in ernstige mate ondermijnen. Uw verklaringen dat u in 2004 naar de Vanni vluchtte op aanraden van het LTTE, dat toen zou aangeven hebben dat de oorlog opnieuw

zou uitbreken, kan binnen de toenmalige context in Sri Lanka immers op zich reeds als weinig logisch beschouwd worden. In 2002 was het namelijk een staakt-het-vuren (Ceasefire Agreement) tot stand gekomen tussen het LTTE en het regeringsleger. Ofschoon dit staakt-het-vuren-akkoord in 2004 onder druk stond, nadat in april 2003 het LTTE zijn deelname aan de vredesbesprekingen had opgeschort, was op dat ogenblik evenwel nog lang geen sprake van een eventuele hervatting van de oorlog. Deze zou pas opnieuw losbarsten op 11 augustus 2006 met de sluiting van de A9 grensweg in Omanthai en Muhamalai, gevolgd door een grootschalig militair offensief van het Sri Lankaans leger gericht tegen het LTTE. Dit leidde ertoe dat in juli 2007 de regering het Oosten op het LTTE heroverde. Aansluitend startte het Sri Lankaanse leger in deze periode leger een offensief in het Noorden, met als einddoel het LTTE militair volledig te verslaan. U daarom gevraagd op het Commissariaat-generaal wanneer de oorlog opnieuw begon, situeerde u het hervatten van de oorlog verkeerdelijk in juni 2007. U voegde er nog aan toe dat deze toen langzaam begon. Dit strookt duidelijk niet met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Ook dit stemt ernstig tot nadenken. Ook het afsluiten van deze A9 grensweg op 11 augustus 2006 in Omanthai en Vavuniya kon u overigens niet goed in de tijd situeren, wanneer u hiernaar werd gevraagd. U stieerde dit verkeerdelijk ergens rond eind 2005 of begin 2006 (CGVS, p. 13). U bleek evenmin in staat aan te geven waar de Forward Defence Line (die de strijdende partijen van elkaar scheidde) lag nabij Nachchikkuda in de periode dat u daar woonachtig was (CGVS, p. 13). Van iemand die in die periode in de Vanni woonachtig was, mag hier meer kennis van zaken verwacht worden. Eveneens merkwaardig is dat u blijkbaar geen weet had van de aanwezigheid van Zeetijgers in Nachchikkuda toen u daar van 2004 tot 2007 verbleef. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat er in die periode een belangrijke LTTE marinebasis van de Zeetijgers in Nachchikkuda was gevestigd. Daarnaast bleek overigens ook uw geografische kennis van de omgeving van Nachchikkuda niet overtuigend. Zo bleek u de naburige dorpen Palawarayankaddu en Nochchimunai niet te kennen en wist u evenmin aan welke hoofdweg of autosnelweg (A 32) Nachchikkuda (kruising) ligt (CGVS, p. 9, 13 en 14). De weinige toch door u aangetoonde geografische kennis van de regio kan trouwens mogelijks terug te brengen zijn tot uw eerder verblijf in Nachchikkudda in de periode 1995-1997. U lichtte uw beweerde verblijf in de Vanni voor de periode 2004-2007 tot slot ook niet toe aan de hand van documenten (CGVS, p. 5).

Bovenstaande vaststellingen over uw verblijf in de periode 2004-2007 in de Vanni tasten tevens de geloofwaardigheid aan van de door u beweerde gedwongen inlijving van uw zus door het LTTE. U situeerde deze immers in het jaar 2006 in de Nachchikkuda (CGVS, p. 3). Betreffende de gedwongen inlijving van uw zus door het LTTE kan overigens nog gewezen worden op een aantal andere belangrijke tekortkomingen in uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo is het vooreerst bevreemdend dat u geen weet heeft van welke afdeling en/of eenheid van het LTTE zij deel uitmaakte na haar gedwongen inlijving (CGVS, p. 3 en 4). Het is daarnaast ook vreemd dat u niet met zekerheid weet waar zij na haar overlijden begraven werd. U stelde slechts te vermoeden dat zij op de rustplaats van de Tijgers in Nachchikkuda ligt (CGVS, p. 3). Bovendien legde u over het tijdstip waarop haar lichaam door de Tijgers naar jullie woning zou zijn gebracht tegenstrijdige verklaringen af tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo stelde u aanvankelijk dat het LTTE na haar overlijden haar lijk naar uw ouders brachten, waarbij u eraan toevoegde dat u op dat ogenblik nog steeds ter plaatse was maar direct na deze gebeurtenis naar Mannar vluchtte (CGVS, p. 3). Vervolgens pastte u deze verklaringen aan door te stellen pas na uw vlucht naar Mannar, toen u reeds in Mannar was, van uw moeder vernomen te hebben dat uw zus kwam te overlijden en dat de Tijgers haar lichaam naar jullie woning hadden gebracht (CGVS, p. 3). Ook hier kan aan worden toegevoegd dat u het LTTE-lidmaatschap in het verleden van uw zus op geen enkele wijze kan staven. U kon daarnaast ook niet het minste bewijs voorleggen van haar overlijden. Aanvullend hierbij kan evenmin enig geloof gehecht worden aan het door u aangehaalde lidmaatschap van uw broer V.(...) bij het LTTE. U verklaarde na het recent herstelde contact met uw familie vernomen te hebben dat na het overlijden van uw zus R.(...) ook hij zich bij het LTTE aansloot. U voegde er hierbij aan toe dat u tevens vernomen heeft dat hij omwille van dit LTTE-lidmaatschap vandaag in detentie zit. U slaagde er vooreerst ook hier niet in enig document ter staving neer te leggen. Zo kon u geen enkel document neerleggen dat zijn huidige detentie kan staven. U gaf tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in dit verband overigens te kennen uw familie in Sri Lanka nog niet gevraagd te hebben of dergelijke documenten bestaan (CGVS, p. 4). Het belang van ook deze documenten werd u ook hier duidelijk gemaakt tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Ofschoon u ook nu in de gelegenheid werd gesteld om alsnog stukken neer te leggen en dit binnen een periode van drie weken, gebeurde dit tot op heden niet (CGVS, p. 4). Niettegenstaande u beweerde dat uw broer in het LTTE heeft gezeten en momenteel wordt vastgehouden door de Sri Lankaanse autoriteiten, slaagde u er ook niet in aan te geven waar hij wordt vastgehouden of wanneer hij zich bij het LTTE zou hebben aangesloten (CGVS, p. 3 en 4). U gaf te kennen niet over deze informatie te beschikken aangezien u nog niet in de gelegenheid was uitgebreide gesprekken hierover met uw familie te hebben. Ofschoon u tijdens uw gehoor op

het Commissariaat-generaal in de mogelijkheid werd gesteld het Commissariaat-generaal hierover zo snel mogelijk meer informatie te verschaffen, liet u na ook hieraan gehoor te geven (CGVS, p. 4). Uw beperkte getoonde kennis en handelen terzake ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er tevens ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de door u beweerde terugkeer naar Sri Lanka in maart 2011. U slaagde er immers niet in deze door u beweerde terugkeer en uw daaropvolgend verblijf tot 18 december 2012 in Sri Lanka op enige wijze te staven. U verklaarde nochtans met een soort van 'exit'-formulier vanuit India naar Sri Lanka te zijn teruggekeerd en na uw aankomst in Colombo door de politie daar in het bezit te zijn gesteld van een registratiedocument (CGVS, p. 7). U slaagde er evenwel niet in deze documenten neer te leggen voor de Belgische asielinstanties. Voornoemd registratiedocument zou u overigens bij een vriend in Colombo achtergelaten hebben. Ofschoon u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf in de mogelijkheid te zijn dit document te bekomen en alsnog op de zetel van het Commissariaat-generaal voor te leggen, slaagde u er tot op heden niet in dit te doen (CGVS, p. 7). U beschikte daarnaast evenmin over andere documenten, zoals reisdocumenten (boarding pass, vliegtuigtickets, etc.) en arbeidsdocumenten (u gaf aan na uw terugkeer in Colombo in een drukkerij te hebben gewerkt), die uw terugkeer naar Sri Lanka kunnen staven. Ook uw detentie in maart 2011 en uw vertrek uit Sri Lanka in december 2012 kan u overigens op geen enkele wijze staven (CGVS, p. 8). Van iemand die bijna anderhalf jaar in Sri Lanka verbleef, mag verwacht worden dat hij in staat is iets van documenten neer te leggen om zijn verblijf daar aan te tonen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u er evenmin in slaagde het overlijden van uw moeder, het verblijf van uw naaste familie in Uruthirapuram (Kilinochchi), het doen en laten van uw familie tijdens en na de oorlog (inclusief eventuele internering) aan de hand van documenten te staven. U legde met andere woorden geen enkel stuk neer dat uw beweringen zou kunnen staven. U werd nochtans ruimschoots in de mogelijkheid gesteld dergelijke documenten na uw gehoor op het Commissariaat-generaal alsnog neer te leggen. Dit totale gebrek aan bewijsstukken (identiteit, LTTE affiliatie familieleden, afkomst Vanni 2004-2007, terugkeer Sri Lanka, etc) zet de geloofwaardigheid van uw relaas volledig op de helling. Van een asielzoeker mag overigens verwacht worden dat hij ernstige inspanningen levert om ook zijn asielrelaas te staven. Uit uw verklaringen blijkt dat u in staat moet worden geacht stavingsdocumenten neer te leggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient vastgesteld te worden dat u uw ingeroepen vluchtmotieven onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, hetgeen u als familielid van twee LTTE-strijders beweerde te vrezen bij terugkeer, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele

terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer", voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 1 A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker betoogt als volgt:

"5. WAT DE MOTIVERING DOOR DE TEGENPARTIJ BETREFT:

De Commissaris-generaal besliste ten onrechte het volgende:

"er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken".

6. ARGUMENTEN VAN VERZOEKER:

6.1. wat de identiteit van verzoeker betreft:

Verzoeker betreurde dat de Commissaris-generaal de asielrelaas van verzoeker niet aannemelijk acht. Zo heeft de Commissaris-generaal bedenkingen gemaakt omtrent de asielrelaas van verzoeker als volgt:

"vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande uw identiteit. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure".

Verzoeker antwoordt hierop dat hij een asielzoeker is die op vlucht is voor een gegrond vervolging in zijn land van herkomst. Het spreekt voor zich dat gezien het gevaar verzoeker zijn land van herkomst onmiddellijk verliet heeft en de tijd niet gehad heeft om identiteitsdocumenten mee te nemen.

Meer nog, brengt de afwezigheid van identiteitsdocument de gegrondheid van zijn asielrelaas niet in het gedrang aangezien verzoeker een geloofwaardige en coherent asielrelaas neergelegd heeft.

Volledigheidshalve, heeft verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS aannemelijk geografische kennis van zijn regio van afkomst aan de band gelegd dat er geen twijfel is omtrent zijn land van herkomst.

6.2. wat de hervatting van oorlog tegen LTTE betreft:

De Commissaris-generaal heeft volledig ten onrechte bedenkingen geformuleerd aangaande de aankondiging van LTTE als volgt:

"daarnaast dient te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot het door u voorgehouden verblijf in de Vanni in de periode 2004 tot 2007 de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf toen in de Vanni in ernstige mate ondermijnen. Uw verklaringen dat u in 2004 naar de Vanni vluchtte op aanraden van het LTTE, dat toen zou aangeven hebben dat de oorlog opnieuw zou uitbreken, kan binnen de toenmalige context in Sri Lanka immers op zich reeds als weinig logische beschouwd worden". Verzoeker stelt vast dat hij tijdens zijn gehoor bij het CGVS correct de hervatting van de oorlog tegen LTTE gesitueerd heeft. Volgens zijn verklaring, werd de oorlog vanaf 2004 langzaam opgang gebracht. Op dat moment kwam het staakt-het-vuren-akkoord in 2004 onder druk te staan. Deze laats werd door de bestreden beslissing niet betwist.

Terecht heeft verzoeker aangegeven dat de oorlog tussen 2004 tot 2007 plaatsgevonden heeft aangezien de oorlog niet in eens losgebarsten heeft. Er waren verschillende factoren die aanleiding tot de oorlog gegeven hebben. Deze laatste situeren zich tussen 2004 tot 2007.

Uit deze blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker aannemelijk gemaakt heeft dat hij tussen voormelde periode in Vanni verbleven heeft.

6.3. wat inlijving van zijn zus bij LTTE betreft:

Ten onrechte besliste de Commissaris-generaal het volgende:

"Bovenstaande vaststellingen over uw verblijf in de periode 2004-2007 in de Vanni tasten tevens de geloofwaardigheid aan van de door u beweerde gedwongen inlijving van uw zus door het LTTE. (...) Zo is het vooreerst bevreemdend dat u geen weet heeft van welke afdeling en/of eenheid van het LTTE zij deel uitmaakt na haar gedwongen inlijving. Het is daarnaast ook vreemd dat u niet met zekerheid weet waar zij na haar overlijden begraven werd (..) U kon daarnaast ook niet het minste bewijs voorleggen van haar overlijden. "

Verzoeker stelt vast dat aan de hand van zijn verklaring bij het CGVS de LTTE-lidmaatschap van zijn zus ruime dan genoeg aannemelijk gemaakt heeft.

Zo heeft verzoeker duidelijk gemaakt dat sinds de inlijving van zijn zus bij LTTE deze laatste nooit meer naar huis gekomen is. In deze omstandigheid, is het totaal onredelijk te verwachten dat verzoeker op de hoogte zou zijn van welk afdeling en/of eenheid van het LTTE zijn zus deel uitmaakt. Degene die verzoeker hiervan kan toelichten kwam nooit naar huis. Hoe zou verzoeker dergelijk informatie inwinnen?

Meer nog heeft verzoeker duidelijk gemaakt dat hij het bericht van zijn overleden zus van zijn moeder gekregen heeft aangezien verzoeker toen in Mannar was. Daarnaast, aangezien zijn zus tijdens de oorlog omkwam, is het bijzondere en zelfs onmogelijk om een bewijs van het LTTE te bekomen. Het LTTE is een rebel groepering die geen bewijs omtrent gesneuveld strijders kan geven. Helaas heeft de bestreden beslissing hiermee geen rekening gehouden.

6.4. wat zijn terugkeer naar Sri Lanka betreft:

Ten onrecht beweert de bestreden beslissing dat

"voorts dient te worden opgemerkt dat er tevens ernstig bedenkingen kunnen gemaakt worden bij de door u beweerde terugkeer naar Sri Lanka in maart 2011. U slaagde er immers niet in deze door u beweerde terugkeer en uw daaropvolgende verblijf tot 18 december 2012 in Sri Lanka op enige wijze te staven. (...) tot slot dient te worden opgemerkt dat u er evenmin in slaagde het overlijden van uw moeder, het verblijf van uw naaste familie in Uruthirapuram, het doen en laten van uw familie tijdens en na de oorlog (inclusief eventuele internering) aan de hand van documenten te staven".

Terwijl verzoeker tijdens zijn verhoor bij het CGVS aannemelijk gemaakt heeft dat hij vanuit India naar Sri Lanka terugkeerde met een exit certificaat. De beschrijving van voornoemde certificaat heeft verzoeker eveneens gegeven, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker de waarheid over zijn terugkeren naar Sri Lanka spreekt.

Volledigheidshalve stelt verzoeker vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij aannemelijk informatie gegeven heeft omtrent de doen en laten van zijn familie tijdens en na de oorlog aan de hand van zijn verklaringen. Het spreekt voor zich dat dergelijk informatie moeilijk aan de hand van documenten te bewijzen zijn.

6.5. wat de algemene toestand in Sri Lanka betreft

Verzoeker stelt vast dat de spanende algemene situatie in Sri Lanka aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op grond van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Meer nog is aan de hand van voormelde situatie sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve stelt verzoeker vast dat het feit dat hij Tamil is en van het Noorden van Sri Lanka afkomstig is, door de bestreden beslissing niet in vraag worden gesteld. Aan de hand van voorgaanden komt verzoeker in aanmerking voor internationale bescherming.

7. Besluit:

Uit de verklaringen van verzoeker in het gehoorverslag blijkt dat hij Sri Lanka verlaten heeft omwille van de gegronde vrees voor vervolging, gelet op de LTTE-lidmaatschap van zijn familie in Sri Lanka en dat hij gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar Sri Lanka.

Aldus haalt verzoeker voldoende gegevens en elementen aan waaruit blijkt dat zijn vrees geïndividualiseerd, reëel en gegronde is en dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Dat de Commissaris-generaal zijn beslissing aldus op verkeerde interpretatie van de verklaringen van verzoeker heeft gegrond, waardoor zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd kan beschouwd worden;"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De

Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande zijn identiteit terwijl dit nochtans een essentieel gegeven is in iedere procedure en er van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij al het mogelijke probeert om zijn identiteit aan te tonen, onder meer met documenten. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor bij de commissaris-generaal aan dat zijn identiteitsdocumenten naar België zouden worden opgestuurd, maar verzoeker slaagde er niet in deze neer te leggen. Vervolgens is de commissaris-generaal van mening dat een aantal elementen de geloofwaardigheid van verzoeker zijn beweerde verblijf in de Vanni van 2004 tot 2007 in ernstige mate ondermijnen. Zo kan verzoeker zijn verklaring dat hij in 2004 naar de Vanni vluchtte en dit op aanraden van de LTTE die stelden dat de oorlog opnieuw zou uitbreken, maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waaruit blijkt dat, ondanks het feit dat het staakt-het-vuren tussen de LTTE en het regeringsleger in 2004 onder druk stond, de oorlog pas opnieuw losbarstte op 11 augustus 2006. Verder stipt de commissaris-generaal aan dat de kennis van verzoeker over de oorlogssituatie in de Vanni en zijn geografische kennis van de regio niet overtuigend zijn. Deze elementen doen volgens de bestreden beslissing twijfels rijzen omtrent zijn verklaringen over de gedwongen inlijving van zijn zus bij het LTTE. Tevens werd vastgesteld dat verzoeker deze gebeurtenis situeerde in het jaar 2006 in de Nachchikkuda situeerde, dat verzoeker niet weet van welke afdeling/eenheid van de LTTE zijn zus deel uitmaakte na haar gedwongen inlijving, dat hij niet met zekerheid kan aangeven waar zijn zus begraven is na haar overlijden en dat hij dienaangaande verder ook tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bovendien kan verzoeker, zo wordt in de bestreden beslissing benadrukt, het LTTE-lidmaatschap van zijn zus op geen enkele manier staven. Ook hecht de commissaris-generaal geen geloof aan het beweerde LTTE-lidmaatschap van verzoekers broer. Verzoeker liet na, ondanks de uitdrukkelijke oproep hiertoe van de commissaris-generaal, om hier stavingsstukken van bij te brengen. Tevens slaagde verzoeker er blijkens de bestreden beslissing niet in aan te geven waar zijn broer wordt vastgehouden of wanneer hij zich bij de LTTE zou hebben aangesloten. Ondanks de mogelijkheid hiertoe, liet verzoeker na hierover meer informatie te verschaffen. Verzoekers beperkte kennis en zijn nalatigheid ondermijnen, aldus de commissaris-generaal, de geloofwaardigheid van dit aspect van zijn asielrelaas. Vervolgens worden in de bestreden beslissing ernstige bedenkingen geplaatst bij verzoekers beweerde terugkeer naar Sri Lanka in maart 2011. Verzoeker slaagde er niet in deze terugkeer op enige manier te staven, ondanks het feit dat hij aangaf hiervan mogelijk een soort van exit-formulier te kunnen bemachtigen en voor te leggen. De commissaris-generaal stelt hierbij dat van iemand die bijna anderhalf jaar in Sri Lanka verbleef mag worden verwacht dat hij in staat is iets van documenten neer te leggen om zijn verblijf daar aan te tonen. Ook slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen aangaande zijn familie aan de hand van documenten te staven. Het totale gebrek aan bewijzen zet, aldus de bestreden beslissing, verzoekers geloofwaardigheid volledig op de helling.

Aangaande de huidige algemene toestand in Sri Lanka wordt op grond van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt gesteld dat de oorlog in mei 2009 eindigde met een overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE waarmee er een einde kwam aan het 26 jaar durende gewapende conflict. De bestreden beslissing haalt UNHCR-documentatie aan. Het UNHCR wijst er in zijn *Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka* van 21 december 2012 weliswaar op dat de algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie aldaar alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites beoordeeld moeten worden en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Volgens de bestreden beslissing kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, hetgeen verzoeker als familielid van twee LTTE-strijders beweert, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan

internationale bescherming. Volgens de commissaris-generaal slaagt verzoeker er echter niet in hierin te overtuigen, waardoor er niet kan besloten worden dat verzoeker bij een terugkeer naar Sri Lanka een risico loopt op vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Evenmin kan er volgens de bestreden beslissing worden gesteld dat er in verzoeker zijn geval sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Afsluitend wijst de commissaris-generaal erop dat de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal mee in overweging werden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt op dat in de mate van het mogelijke stavingsstukken moeten worden aangebracht, onder meer omtrent de nationaliteit en identiteit (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd naar documenten aangaande zijn identiteit en zijn familiebanden waarbij hij aangaf dat deze allemaal nog uit Sri Lanka moesten komen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22 maart 2013, p. 4-5). Op de vraag van de commissaris-generaal of die al waren opgestuurd, antwoordde verzoeker het volgende: “*Neen mijn vader heeft al die dingen al opgevraagd, als het goed is krijgt hij die binnenkort, daarna stuurt hij die op naar mij.*” Tevens verklaarde verzoeker dat hij al eerder via zijn vriendenkring had geprobeerd maar dat enkel familie dit mag doen en dat zijn vader dit nu heeft gedaan (Ibid.). Ondanks het feit dat verzoeker dus in staat moet worden geacht om minstens zijn persoonsgegevens met stukken te staven, heeft hij dienaangaande geen enkel begin van bewijs neergelegd. Met zijn huidige bewering dat hij zijn land van herkomst omwille van het gevaar onmiddellijk heeft moeten verlaten en dus niet de tijd heeft gehad om identiteitsdocumenten mee te nemen toont verzoeker niet aan dat hij sedert zijn binnenkomst in België in december vorig jaar niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om deze stukken alsnog te laten overkomen. Verzoeker kan overigens niet worden bijgetreden waar hij beweert dat hij geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd die hem zouden ontslaan van elk schriftelijk bewijs.

2.6. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker beweerde dat hij in 2004 naar de Vanni vluchtte op aanraden van het LTTE die hem meedeelden dat de oorlog opnieuw zou losbarsten (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22 maart 2013, p. 10). De ongestaafde bewering van verzoeker uit zijn verzoekschrift dat er reeds verschillende factoren waren die aanleiding hebben gegeven tot de oorlog tussen 2004 en 2007 valt moeilijk te rijmen met de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat er tussen 2002 en 2006 een bestand heerste tussen de regering en LTTE en dat er vanaf begin 2008 opnieuw een open oorlog woedde die op 18 mei 2009 in het voordeel van het Sri Lankaanse regeringsleger werd beslecht (stuk 13, Landeninformatie, Algemeen Ambtsbericht Sri Lanka, augustus 2009, p. 10; SRB, Sri Lanka, Militaire nederlaag LTTE Einde gewapend conflict, 16 juni 2009, p. 4-5).

2.7. De Raad herhaalt dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs aanbrengt van zijn voorgehouden asielrelaas. Van een asielzoeker kan nochtans een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor

zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Dit werd verzoeker bij de aanvang van zijn procedure duidelijk gemeld (stuk 10A, vragenlijst CGVS 14 januari 2013, voorafgaand advies). Ook de commissaris-generaal heeft tijdens het gehoor uitdrukkelijk het belang van documenten benadrukt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22 maart 2013, p. 5 + 7). Tijdens zijn interview werd verzoeker verscheidene malen naar stavingsstukken gevraagd. Zo vroeg de commissaris-generaal naar documenten in verband met de dood van verzoekers moeder (Ibid., p. 2), documenten aangaande de vasthouding van zijn broer en diens activiteiten bij de LTTE (Ibid., p. 3 – 4), documenten die betrekking hebben op zijn vader en zijn twee zussen en broer die in de Vanni wonen (Ibid., p. 5), een brief van de politie die verzoeker kreeg toen hij vanuit India terugkeerde naar Sri Lanka en een tijdje werd vastgehouden (Ibid., p. 7), een bewijs van zijn werk in de drukkerij (Ibid., p. 12), documenten die kunnen aangeven wat er met verzoeker zijn familie is gebeurd na de oorlog (Ibid., p. 12) en de *temporary IDP card* van elk lid van de familie van verzoeker van toen deze na de oorlog in het interneringskamp van Vavuniya verbleven (Ibid., p. 13). Ondanks het feit dat verzoeker te kennen gaf dat hij deze documenten zou kunnen voorleggen en hem hiervoor drie weken de tijd werd gegeven (Ibid., p. 4 + 12), bevat noch het administratief dossier, noch het beroepsverzoekschrift enig begin van schriftelijk bewijs. Door in zijn middel te poneren dat het doen en laten van zijn familie tijdens en na de oorlog moeilijk aan de hand van documenten te bewijzen is, toont verzoeker niet aan dat hij inspanningen heeft geleverd om documenten te verkrijgen.

2.8. Aangaande de inlijving van zijn zus bij het LTTE stelde de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van verzoeker bijzonder vaag waren. Verzoeker beweerde weliswaar dat zijn zus in 2006 gedwongen werd gerekruteerd door het LTTE en dat zij in november 2007 tijdens gevechten zou zijn omgekomen doch hij wist niet wat haar LTTE-nummer was en bij welke vleugel van het LTTE zij zat (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22 maart 2013, p. 3). Verzoeker bleek evenmin zeker te weten waar zijn zus werd begraven (Ibid.). In zijn verzoekschrift oppert verzoeker dat hij het lidmaatschap van zijn zus van het LTTE voldoende aannemelijk heeft gemaakt. Het is echter bevreemdend dat verzoeker niet meer details kan verstrekken over het wedervaren van zijn zus aangezien dit een sleutelement vormt in zijn asielrelaas. Als gevolg van deze gebeurtenissen vluchtte verzoeker immers naar Mannar en later naar India (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22 maart 2013, p. 3). Daargelaten de vraag of het voor verzoeker mogelijk is om een schriftelijk bewijs te verkrijgen van het overlijden van zijn zus, zijn zijn verklaringen over het wedervaren van zijn zus bij het LTTE geenszins overtuigend.

2.9. Verzoeker beweerde op 5 maart 2011 vanuit India naar Sri Lanka te zijn teruggekeerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS 22 maart 2013, p. 7). Uit de beschrijving van het exit-certificaat waarover hij zou hebben beschikt, kan echter geenszins worden afgeleid dat verzoeker de waarheid zou spreken over zijn terugkeer naar Sri Lanka.

2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift het volgende: *“Verzoeker stelt vast dat de spanende algemene situatie in Sri Lanka aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op grond van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Meer nog is aan de hand van voormelde situatie sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve stelt verzoeker vast dat het feit dat hij Tamil is en van het Noorden van Sri Lanka afkomstig is, door de bestreden beslissing niet in vraag worden gesteld. Aan de hand van voorgaanden komt verzoeker in aanmerking voor internationale bescherming.”* Zoals ook aangestipt in de bestreden beslissing, is het loutere feit Tamil te zijn of afkomstig te zijn uit het noorden van Sri Lanka niet voldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Er werd in de beslissing overigens rekening gehouden met de twaalf risicofactoren waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn rechtspraak naar verwijst en met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (stuk 13 Landeninformatie, SRB, Sri Lanka, Risico bij terugkeer, 21 maart 2013, p. 33) waaruit blijkt dat er geen objectieve bronnen zijn die melding maken van bijzondere problemen voor Sri Lankanen bij terugkeer naar hun land van herkomst.

2.12. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de

vreemdelingenwet, blijkt uit het administratief dossier dat er sedert 19 mei 2009 geen sprake meer is van een oorlogssituatie (SRB, Sri Lanka, Militaire nederlaag LTTE Einde gewapend conflict, 16 juni 2009, p. 10). Verzoeker brengt met zijn blote beweringen over de algemene toestand in Sri Lanka geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst wel degelijk sprake zou zijn van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 A, (2) van het Vluchtelingenverdrag noch van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN